

கும்பகர்ண வதைப் படலம்

கும்பகர்ணனை எழுப்பி அவனைப் போருக்கு அனுப்பலாம் என்று எண்ணி, ஏவலர்களை அழைத்து விரைந்து சென்று கும்பகர்ணனை இவ்விடம் வருமாறு அழைத்து வாருங்கள், என்று கட்டளையிட்டான் இலங்கை வேந்தன் இராவணன். ஏவலர்கள் நால்வர் காலனின் தூதர்களைப் போல கும்பகர்ணன் மாளிகையைச் சென்றடைந்தனர்.

காவலர் எழுப்புதல்

தம் கையிலிருந்த எழுவினாலும் உலக்கையினாலும் அவன் தலையிலும் செவியிலும் மோதினார்கள். „உறங்குகின்ற கும்பகன், உன்கள் மாய வாழ்வெலாம் இறங்குகின்றது. எழுந்திராய்! எழுந்திராய்! காற்றாடி போல் எங்கும் நிறைந்த வில்பிடித்த கால தூதர் கையிலே உறங்குவாய், உறங்குவாய்! இனிக்கிடந்து உறங்குவாய்.“ எனப் பலவாறு கூறினர். பின்னர் இராவணனிடம் சென்று என்ன முயன்றும் கும்பகர்ணனை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்ப முடியவில்லை என்று சொல்ல, ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக யானைகளையும், யானிகளையும் விட்டு மிதிக்கச் செய்து எழுப்புங்கள் என்று ஆணையிட்டான். அப்படி யானைகளும், யானிகளும் மிதித்த போதும் உறக்கத்திலிருந்து கும்பகர்ணனை எழுப்ப முடியவில்லை. ஆயிரம் வீரர்கள் கும்பகர்ணனின் இரு கன்னங்களிலும் உலக்கையால் அடிக்க, இறந்தவன் எழுந்ததைப் போல கும்பகர்ணன் புரண்டு படுத்து துயில் நீங்கி எழுந்து அமர்ந்தான்.

கும்பகர்ணன் எழுதல்

கும்பகர்ணன் எழுந்ததும் மூவகை உலகங்களும் அஞ்சி நடுங்கின. எதிர் எதிர் திசையில் உள்ள எட்டு யானைகளும் தங்களுக்கு உரிய திசைகளில் இருந்து நிலை மாறின. சூரியன் அஞ்சினான். தாமரையில் அமர்ந்த பிரமனும், பாற்கடலிற் பள்ளி கொண்டுள்ள திருமாலும், கயிலை மலையில் உள்ள ஆகிய மூவரை முதலாகக் கொண்ட பிற தேவர்களும் பிறரும் நடுங்கினர்.

இராவணன் அழைத்த செய்தியைக் கேட்ட கும்பகர்ணன் இராவணனது அரண்மனையைச் சென்றடைந்து, அண்ணன் இராவணனை நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினான். வணங்கிய தம்பியைத் தோளோடு தழுவினான் இராவணன். நிறைய மாமிசங்களை அளித்து, குடம் குடமாகக் கள்ளையும் குடிக்கக் கொடுத்து, நல்ல உடையகளையும், விசேஷமான ஆபரணங்களையும் கொடுத்து அணிந்து கொள்ளச் செய்தான்.

இராவணன் கும்பகர்ணன் உரையாடல் (கும்பகர்ணன் அறிவுரை)

„இவ்வாறு எனக்குச் சிறப்பு செய்வதெல்லாம் எதற்காக» என்றான் கும்பகர்ணன். அதற்கு இராவணன், „மானுடர் இருவர், பெரிய குரங்குப் படையோடு, இலங்கையைச் சூழ்ந்து கொண்டு என்னையும் வெற்றி கொண்டார்கள். நீ போய் அவர்களது உயிரைப் பறிக்கும் தொழிலை நிறைவேற்ற வேண்டும்» என்றான்.

திகைத்த கும்பகர்ணன் இராவணனுக்கு உரைத்த பதிலாவது :

- போர் வந்து விட்டதோ? எல்லையற்ற கற்புடைய சீதாதேவியின் துயர் இன்னமும் தீரவில்லையோ? தேவலோகத்திலும், மண்ணுலகத்திலும் வளர்ந்த நமது புகழ் அழிந்து போனதோ? நாம் அனைவருமே அழியப் போகும் காலம் வந்து விட்டதோ?
- திருமகளாம் சீதையின் காரணமாக போர் வந்து விட்டதோ? திட்டி விஷம் (கண்ணில் நஞ்சுள்ள பாம்பு) போன்ற சீதாதேவியைக் கொண்டு போய் இராமனிடம் ஒப்படைத்து விடு என்று நான் மந்திராலோசனையின் போது சொன்னேனே, கேட்கவில்லையோ? எல்லாம் விதியின் செயல்.
- இந்தப் போரின் காரணமாக இழந்த நாட்டை இந்திரன் மீண்டும் பெறப் போகிறான். உன் பரந்த உறவினர்களையும், நண்பர்களையும் அழிக்கப் போகிறாய். நீயும் அழியப் போகிறாய். சிறையில் அடைபட்ட தேவர்களை விடுவிக்கப் போகிறாய். தீவினையிலிருந்து விடுபட உனக்கு இனி ஒரு மார்க்கமும் இல்லை.
- நீ கூறும் அந்த மானுடர்களின் எண்ணமும், சொல்லும், செயலும், சரண் அடைந்தோரைக் காக்கும் குணமும், அறவழியைச் சேர்ந்தவை மாறாக வஞ்சனையும், பாவமும், பொய்யும் மேற்கொண்ட நாம் பிழைத்தல் என்பது முடியுமா?
- அவர்களது அறநிலைக்கு அழிவு ஏது? நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விட்டேன். தலைவனே, உனக்கு நான் இறுதியாகச் சொல்ல வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. அதை நன்கு ஆராய்ந்து ஏற்றுக் கொள்வாயேல் நல்லது. இல்லையேல் நீ இறப்பதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை.

- கரிய கடலைத் தன் காலாலே கடந்து வந்த குரங்கு நம் பகைவர்க்குத் துணையாக இருக்கிறது. சீதையும், சிறையிலேயே சிந்தை துவண்டு கிடக்கிறாள். வாலியின் மார்பைத் துளைத்த அம்பும் இராமனின் அம்பறாத் தூணியில் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நமக்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும் சொல்!..
- சீதையைக் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு இராமனின் சரணம் தாழ்ந்து, உன் தம்பி வீடணனை அன்பு செலுத்தி அழைத்துக் கொண்டு வந்து வாழ்வாயேல் நன்று. அப்படி இல்லையென்றால், நீ பிழைக்க மற்றொரு வழி உள்ளது.
- படைகளைச் சிறிது சிறிதாக போருக்கு அனுப்பாமல், அனைத்துப் படைகளையும் ஒன்று திரட்டி, போருக்கு அனுப்புதலே நல்லது. அதையாவது செய்து உயிர் வாழ முயற்சி செய்! என்றான் கும்பகர்ணன்.

இதைக் கேட்ட இராவணன் சினத்துடன் பொங்கி எழுந்தான். கும்பகர்ணனை நோக்கி அவன் வெகுண்டு கூறியதாவன:

- இனி என்ன நிகழப்போகிறது என்றறிய உன்னை அழைக்கவில்லை. எனக்கு அறிவுரை கூற நீ எனக்கு அமைச்சனும் அல்ல. பகைவர்களிடம் அஞ்சும் உனது வீரம் மிக அழகானது.
- வீரம் வெளிப்படும் போருக்குச் செல்ல உனக்கு இனி தகுதியில்லை. மாமிசத்தையும் கள்ளையும் உண்டு விட்டு போய்க் கிடந்து உறங்கு!.. என்று கும்பகர்ணன் மனம் வருந்த கூறினான் இராவணன்.
- இரண்டு மானிடரை வணங்கியும் கூனுடைய குரங்கைக் கும்பிட்டும் உயிர் வாழ்வது உனக்கும் உன் தம்பி வீடணனுக்கும் மட்டுமே உரிய செயலாகும். என்னால் அது இயலாது. எனவே இங்கிருந்து எழுந்து போ என்றான்.
- கும்பகர்ணனை அனுப்பிவிட்டு இராவணன் ஏவலாளர்களை அழைத்து „என் தேரையும், ஆயுதங்களையும் கொணர்க! போருக்கு நானே வருகிறேன் என்று அந்த இரு மானுடச் சிறுவர்களுக்கும் சொல்லி என் முன் வரச் சொல்க!..” என்றான்.

- கும்பகர்ணன் அண்ணனைப் பணிந்து „நீ பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்!” என்று சொல்லித் தன் பெரிய சூலத்தைத் தனது வலக் கரத்தில் ஏந்திக் கொண்டு „இன்னொன்றும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது, கேட்பாயாக!” என்று பின்வருவனவற்றைச் சொன்னான்.

- „தலைவனே! நானே போருக்குப் போகிறேன் போய் அவர்களோடு போரிட்டு வென்று திரும்பி வருவேன் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. ஊழ்வினை என் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறது. ஆகையால், போரில் நான் இறப்பேன். அங்ஙனம் நான் இறப்பேனானால், சீதையை உன் நன்மை கருதி விட்டுவிடுதல் நன்று.
- அரசே! இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முன்னை நாள் முதல் இந்நாள் வரைக்கும் யான் செய்த குற்றங்கள் இருந்தால், அவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்வாயாக! இனி உன்னைக் காணும் பேறு எனக்கு இல்லை. தலைவனே! உன்னிடம் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன் எனக் கூறி விடைப்பெற்றான்.